

**Laatste Eucharistieviering
in de R.K. Kerk Onze Lieve Vrouw van Lourdes te Doorwerth,
Zondag 11 februari 2018,
Hoogfeest van Onze Lieve Vrouw van Lourdes, patroonsfeest van de kerk.**

Woord van Welkom

Welkom in deze eucharistieviering, op de eerste plaats parochianen van Doorwerth, Heveadorp en Wolfheze, maar ook alle andere parochianen van de Titus Brandsmaparochie, bij deze laatste eucharistieviering in deze kerk. Welkom aan Father van de Salm, oud-pastoraal werkster Toos Jurrius, en u allen die hier speciaal voor deze viering gekomen bent.

Het is goed dat u hier bent , om samen afscheid te nemen van deze kerk, met deze laatste eucharistieviering.

Dat roept allerlei gevoelens op: weemoed, verdriet, berusting wat het ook zij. Als je afscheid van iets moet nemen merk je vaak in je gevoel dat het twee kanten kan opgaan: pijn om het komende gemis, en dankbaarheid om al het goed wat er geweest is. Al deze gevoelens horen erbij. Maar we willen, vanuit ons geloof, de dankbaarheid de boventoon laten voeren, door eucharistie te vieren. Want eucharistie betekent dankzegging. Dankzegging om wat Jezus voor ons heeft gedaan, en om wat wij hier hebben mogen doen en beleven in zijn naam. Deze eucharistie vindt plaats op een bijzondere dag. Vandaag 11 februari 2018 is het precies 160 jaar geleden dat Bernadette Soubirous in Lourdes haar eerste verschijning van Onze Lieve Vrouw ontving. Voor deze kerk, die aan onze lieve Vrouw van Lourdes is gewijd, is dat een hoogfeest. De lezingen houden daarom verband met dit feest. En morgen zal het precies 84 jaar geleden zijn, dat deze kerk is gewijd, geconsacreerd. Het leven van Bernadette, en van ons allen, en de 84-jarige geschiedenis van deze kerk hebben hun moeilijke en mooie momenten gekend. Laten we dit enkele ogenblikken in stilte de belangrijke momenten van ons leven in deze kerk door ons heen laten gaan, om vervolgens vergeving te vragen voor onze fouten en zonden, om deze eucharistie goed te kunnen vieren.

Lezingen: van het Hoogfeest van Onze Lieve Vrouw van Lourdes

Eerste lezing: Uit de profeet Jesaja (Jes. 6, 10-14c)

Verheugt u met Jeruzalem, en juicht over haar, allen die haar liefhebben. Neemt deel aan haar vreugde, allen die over haar treuren. En laat u tot verzading toe zogen aan haar borsten vol troost, en u vol genot laven aan haar rijke boezem. Want, zo spreekt de Heer: Als ik een rivier leid ik de vrede naar haar toe, en als een onstuimige stroom de schatten der volken. Gij zult gezoogd worden, gedragen op arm, vertroeteld op de schoot. Zoals een moeder haar kind troost, zo zal ik u troosten, Jeruzalem

zelf zal uw troost zijn. Wanneer gij dat ziet zal uw hart zich verheugen, uw beenderen zullen bloeien als het jonge groen, en de dienaren des Heren zullen zijn macht ervaren.

Tweede lezing (Ef. 1, 3-6. 11-12)

Uit de brief van de heilige apostel Paulus aan de Christenen van Efeze

Gezegend is God, de Vader van onze Heer Jezus Christus, die ons in de hemelen in Christus heeft gezegend met elke geestelijke zegen.

In Hem heeft Hij ons uitverkoren voor de grondlegging der wereld, om heilig en vlekkeloos te zijn voor zijn aangezicht.

In liefde heeft Hij ons voorbestemd zijn kinderen te worden door Jezus Christus, naar het welbehagen van zijn wil, tot lof van de heerlijkheid van zijn genade. Hiermee heeft Hij ons begiftigd in de Geliefde, in wie wij ook ons erfdeel hebben ontvangen, daartoe voorbestemd door de beschikking van Hem die alles tot stand brengt naar het besluit van zijn wil, opdat wij verbreiden de lof van zijn heerlijkheid wij die reeds te voren onze hoop op de Christus hadden gebouwd.

Evangelie volgens Joh.2, 1-11

In die tijd was er een bruiloft te Kana in Galilea, waarbij de moeder van Jezus aanwezig was. Jezus en zijn leerlingen waren eveneens op die bruiloft uitgenodigd. Toen de wijn op raakte zei de moeder van Jezus tot Hem: 'Ze hebben geen wijn meer.' Jezus zei haar: 'Vrouw, is dat soms uw zaak? Nog is mijn uur niet gekomen.' Zijn moeder sprak tot de bedienden: 'Doet maar wat Hij u zeggen zal.' Nu stonden daar volgens het reinigingsgebruik der Joden zes stenen kruiken, elk met een inhoud van twee of drie metreten. Jezus zei hun: 'Doet die kruiken vol water.' Zij vulden ze tot bovenaan toe. Daarop zei Hij hun: 'Schept er nu wat uit en brengt dat aan de tafelmanier.' Dat deden ze en zodra de tafelmanier het water proefde dat in wijn veranderd was - hij wist niet waar die wijn vandaan kwam, maar de bedienden die het water geschept hadden, wisten het wel - riep hij de bruidegom en zei hem: 'Iedereen zet eerst de goede wijn voor en wanneer men eenmaal goed gedronken heeft de mindere. U hebt de goede wijn tot nu toe bewaard.' Zo maakte Jezus te Kana in Galilea een begin met de tekenen en openbaarde zijn heerlijkheid. En zijn leerlingen geloofden in Hem.

Homilie

Broeders en zusters,

Het evangelie dat we zojuist hoorden hoort bij het feest van Onze Lieve Vrouw van Lourdes, vanwege de bemiddelende rol van Maria tussen Jezus en de mensen, in het evangelie waren dat de mensen op de bruiloft van Kana, in Lourdes zijn dat de mensen die de troost van Maria ervaren bij de grot. Op verschillende plekken in Nederland zijn grote en kleine Lourdesgrotten nagebouwd, zo ook hier in de kerk in Doorwerth. Dat laat wel iets zien hoe groot de impact is geweest van de verschijningen in Lourdes, vandaag 160 jaar geleden begonnen. Weliswaar gaat deze kerk sluiten, maar de bedevaarten naar Lourdes gaan onverminderd voort, ook dit jaar gaat ook onze parochie weer met ons bisdom ernaar toe. Lourdes blijft een van de grootste bedevaartplaatsen ter wereld, en behoort samen met Parijs de meest bezochte plaatsen van Frankrijk.

Het kan een troost zijn, te weten dat het geloof elders door gaat, als wij hier de kerk moeten sluiten.

Voor Bernadette was het een moeilijk moment, toen zij afscheid moest nemen van de dierbare grot, omdat zij besloten had in te treden bij Zusters van Nevers. Op de avond van 3 juli 1864 brengt zij voor het laatst een bezoek aan de grot. “Laat mij alstublieft nog even hier blijven” vroeg zij aan de overste die bij haar was. Met tranen in haar ogen kust zij de rots van Massabieles en zegt: “De grot was mijn hemel, nooit zal ik haar terugzien”.

In het armoedige leven in het cachot in Lourdes vond Bernadette troost, ja zelfs grote vreugde bij de verschijningen van Maria in de Grot.

En het wonderlijke is, dat ook al die mensen die na Bernadette er kwamen, er ook troost en vreugde ervoeren, ook al hebben zij Maria niet gezien, maar het was zo belangrijk voor hen, dat velen grote of kleine Lourdesgrotten nabouwden, om Maria te danken voor wat zij in Lourdes ervaren hebben, of om de herinnering aan Lourdes vast te houden. (*Zij ervoeren er iets van de moederlijke zorg van God door Maria, zoals die bijvoorbeeld ook tot uitdrukking komt in de eerste lezing van de profeet Jesaja*). Het laat ook zien, hoe belangrijk in ons geloof bedevaartplaatsen, heilige plaatsen en kerken zijn. Het voelt dan ook vreemd, onwerkelijk, om afscheid te nemen van zo'n heilige plek, zo'n kerk.

En toch moet het soms, om verder te gaan.

Hoe dierbaar de grot voor Bernadette ook was, zij heeft ervoor gekozen om er afscheid van te nemen, om een leven als religieuze in Nevers te kunnen beginnen.

Voor ons zijn de redenen om afscheid te nemen deze Lourdesplek anders dan Bernadette in haar tijd. Terwijl in de tijd van Bernadette's afscheid van Lourdes de bedevaartplaats begon te groeien, moeten wij afscheid nemen van deze kerk omdat de katholieke kerk in Nederland, en ook deze parochie geleidelijk aan krimpt, en dat doet pijn, omdat wij weten hoe ons geloof ons leven kan verrijken, en dat we zo graag dat aan anderen zouden gunnen.

Het voelt aan als een enorm verlies, een worsteling met onmacht, omdat het niet gelukt is aan de jongere generaties de betekenis van het geloof over te brengen. Of moeten we zeggen: dat het nog niet gelukt is? Dat we misschien geduld moeten hebben, tot tijden veranderen. In feite zie je nu al, wat de gevolgen zijn als het geloof verdwijnt uit de samenleving. Steeds meer mensen kampen met stress en burn-outs, omdat ze zich onder druk gezet voelen in een prestatie-maatschappij, of omdat ze het ideaal van de optimale geluksconsumptie niet halen, en daardoor hun leven als mislukt of voltooid zien. Als het uitzicht op het eeuwige leven verdwijnt, komt er steeds meer druk te liggen op het aardse bestaan. ‘Ik beloof u niet gelukkig te maken in deze wereld, maar wel in de andere’, zei Maria bij een van haar verschijningen aan Bernadette. Deze belofte van Maria gaf aan Bernadette echter al de kracht om het met vreugde vol te

houden in dit aardse bestaan, ondanks alle tegenslagen en ziekte in haar korte leven.

Zullen er ooit andere tijden komen, wanneer mensen er meer en meer achter komen, dat het volkomen geluk niet in deze wereld te vinden is?

Tijden waarin ooit weer kerken gebouwd zullen worden en volstromen, zoals ooit ook gebeurde met onze huidige kathedraal van Utrecht die eind 18^e eeuw een paardenstal was, en men zich ongetwijfeld niet kon voorstellen, dat er weer een wederopbloei van het kerkelijk leven zou komen?

We weten niet hoe en wanneer er andere tijden zullen komen. Maar die zullen er wel komen, want de menselijke levensvragen blijven zolang er mensen zijn op aarde, vragen die verlangen naar een antwoord, en we weten dat het antwoord van Jezus woorden zijn van Eeuwig leven.

Jezus optreden op de bruiloft van Kana had een symbolische betekenis. De lege kruiken staan symbool voor de leegte tussen God en de mensen, dat de mensen geen vreugde, geen inspiratie meer vonden in hun geloof. Het wonder dat Jezus verricht, gaat dus niet alleen over de wijn op die bruiloft en de vreugde die dat toen in Kana met zich meebracht, maar het verhaal gaat vooral over de vreugde die hij bracht doordat Hij het geloof in God vernieuwde, door Zijn woorden, door zijn leven, door zijn liefde voor mensen waaruit de liefde van God sprak, en die de harten van de mensen raakte. Wat leeg en verwaterd was in de harten van de mensen, bezielde Hij met de rode gloed van de wijn van zijn liefde, het vuur van zijn Geest. Wanneer de samenleving verder verzakelijkt, en menselijke hartelijkheid verschaalt, is het voorstelbaar dat er weer verlangen komt naar de warmte van het geloof en de liefde van God

Vroeg of laat wordt het weer anders. Intussen moeten de bakens verzet worden, en moeten we nu doen, wat ons nu het beste, of het minst slechte lijkt. En dat houdt in: afscheid nemen van dit kerkgebouw, om elders verder te gaan met ons geloof met ons kerkzijn, hoe dierbaar deze plaats ook is, zoals voor Bernadette de grot dat was. Dat verdergaan met kerkzijn kan op verschillende manieren en plaatsen: in Oosterbeek, van waaruit deze parochie ooit ontstaan is, maar ook kan het waardevol zijn de toekomstige bijeenkomsten op de 3^e zaterdag in de maand te gaan bijwonen. Sommige mensen zijn door ouderdom al jaren aan huis gebonden. De mis op TV kan enige uitkomst bieden. Bernadette was door ziekte op jonge leeftijd de laatste jaren aan haar ziekbed gebonden: zij noemde dat haar 'witte kapelletje'. Dat zal voor iedereen anders zijn. Het is belangrijk, als we wel met elkaar verbonden blijven als gemeenschap, niet zomaar als gemeenschap, maar als gemeenschap van geloof. Geloof dat God ons niet verlaat, als wij dit kerkgebouw moeten verlaten. Bij afscheid namen wankel je vaak tussen twee gevoelens, van verdriet en gemis, maar ook om dankbaarheid voor wat we hier beleefd hebben. Dankbaarheid voor de inspiratie die we hier vonden, voor de verbondenheid met God en elkaar, dankbaarheid voor het gebed voor elkaar en met elkaar, voor inzet van de vrijwilligers, de voorgangers, dankbaarheid voor de liefde en de gezelligheid. Alle gevoelens mogen er zijn, maar het is de kunst

om de dankbaarheid te laten prevaleren, omdat dat ons gelukkiger maakt, omdat dat bij ons geloof hoort, zoals eucharistie dankzegging betekent.

En laten we blijven bidden voor betere tijden, dat Christus ook in onze samenleving, in onze kerk, dat wat leeg of verwaterd is, weer mag veranderen in wijn van Zijn bezieling en liefde. Daarom vieren wij nu eucharistie. Wij brengen straks brood en wijn naar voren, menselijke producten van ons leven en ons werk. Symbolisch brengen we onszelf naar voren, met onze vragen en verlangens. Zoals het brood en wijn door Jezus veranderd worden in zijn lichaam en bloed, zo vragen wij, dat wijzelf, door het nuttigen ervan, veranderd mogen worden door Zijn liefde.

Want daar gaat het uiteindelijk om, dat wijzelf veranderen, zoals water in wijn, wijn in bloed, dat wij veranderen van kinderen van deze wereld tot kinderen van God (*Cf. 2^e lezing*). Moge dat proces blijven doorgaan, waar dan ook.

Amen